

DRAUGAS

THE LITHUANIAN WORLD-WIDE DAILY

Vol. LXXXII Kaina 35 c.

ANTRADIENIS – TUESDAY, SPALIS – OCTOBER 1, 1991

Nr. 191

Prezidentas siūlo sunaikinti taktinius ginklus

Jei tai padarys ir Sovietai

Washingtonas. Rugšėjo 27 d. – Šiandien vakare prez. G. Bushas pasiūlė, kaip jis pats pavadino, „drąsų“ planą eliminuoti visus taktinius branduolinius ginklus ant žemės ir vandenynuose Europoje ir Azijoje, atšaukdamas tolimųjų distancijų bombonešius iš nuolatinio 24 valandų paruošties stovio – nuolatinio budėjimo.

Savo 22 minučių kalboje iš savo kabineto prez. Bushas taip pat ragino Sovietų vadus sutikti su šiuo jo drąsiu pasiūlymu, kuris gali dramatiškai pakeisti branduolinių ginklų arsenalą po šaltojo karo metų. Baltieji rūmai sako, jog šis vienašališkas tų raketų mažinimas arba sunaikinimas, kaip trumpųjų distancijų raketos iš amerikiečių bazių Europoje ir Azijoje ir laivynė aplink visą pasaulį be jokio susitarimo su Maskva, yra padarytas manant, kad Maskva irgi sunaikins tokias pat rūšies savo raketas. Tačiau prezidentas pabrėžė, jog tas planas gali būti tuoj sulaukytas, jei Maskva su juo nesutiks. Jis taip pat pasakė noris sunaikinti ir daugelio atominių sprogtamųjų dalių raketas.

Nežinojo ką pasakyti

Prezidentas prieš tai kalbėjosi su abiem prezidentais – Sovietų Gorbačiovu ir Rusijos Jelcinu. Jis pranešė, kad abu pasisakė pozityviai. Tačiau jis pasakė, kad B-2 ir SDI programa turi likti nepaliesta. Amerika turinti turėti modernias branduolines pajėgas... Rusijos Respublikos prez. Jelcinas tuoj pat pritarė Busho pasiūlymui, pranešė Rusijos nuosava Informacijos agentūra, tačiau nebuvo tuoj pat reakcijos iš Sovietų Gorbačiovo, kad jis būtų pasisakęs prieš, nors kalbėjosi su prez. Bushu.

Aiškindamas, jog Sovietų invazija į Vakarų Europą jau nėra realus dalykas, jis sakė, kad esanti reta galimybė pakeisti branduolinių raketų padėtį Amerikoje ir Sovietų Sąjungoje. Bushas kalbėjosi ir su Amerikos sąjungininkais ir sutarė, kad JAV turi vadovauti išliekančiai taikai, ypač po to, kai įvyko pasikeitimai Sovietų Sąjungoje po nepavykusio perversmo. Jis sako, jog reikia atsiliepti į tuos dramatiškus įvykius ir padėti Sovietų žmonėms, siekiantiems taikos gyvenimo. Nebėra pavojaus iš Sovietų pusės.

Plytos už darbą

Maskva. – Reuterio žinių agentūra pranešė, jog Rusijos miesto Tver darbininkai gaus sunkius vokus su atlyginimais – dalis jų mėnesinio atlyginimo bus mokama plytomis. Pagal paskelbtą naują planą, vieno fabriko darbininkai, kurie jame išdirbo daugiau kaip dešimt metų, galės kiekvieną rublį iškeisti į keturias plytas. Kiti darbininkai už rublį tegaus tik tris plytas. „Tasso“ žinių agentūra pranešė, jog darbininkai yra patenkinti, kadangi dabartinėje situacijoje, kai visko trūksta, plytos yra daug vertingesnės negu beveik bevertis Sovietų rublis.

Už „žvaigždžių“ programą

Bet prez. Bushas paprašė Kongreso suteikti jam visą prašomą sumą ilgųjų distancijų B-2 Stealth bombonešiui ir apsigynimo programai erdvėse, kuri žinoma „žvaigždžių karo“ programa. Jis taip pat pasisakė noris tartis su Sovietais pakeisti 1972 metų priešbranduolinę raketų sutartį, kad būtų galima aplink visas JAV turėti ne atomines raketas. Dabartinė sutartis teleidžia tik vienoje vietoje turėti tokias raketas.

Tenka priminti, jog pirmą kartą nuo 1950 metų JAV bombonešiai nebebus parengties stovyje ir bus sugrąžinti į garažus.

Nauja gynybos strategija

„New York Times“ skelbia, kad šie planai buvo aptarti Kennebunkporte su JAV Saugumo tarybos viršininku Brent Scowcroft, kai prezidentas atostogavo, tuoj po mėginimo nuversti Gorbačiova. O tuoj po Darbo dienos Gynybos sekretorius Dick Cheney turėjo suformuluoti visą planą prezidento kalbai. Tą kalbą prezidentas turėjo pasakyti tik ateinantį pirmadienį, tačiau Bushas bijojės, kad visa tai gali patekti spaudon, todėl pasirinkęs penktadienio vakarą. Kaip Baltųjų rūmų spaudos direktorius pasakojo žurnalistams, su šia prezidento kalba keičiama Amerikos apsigynimo strategija, kuri tęsiasi 40 metų. Prezidentas norėjęs, kad Amerikos žmonės pirmieji visa tai išgirstų iš jo paties. Pastebima, jog pagal šį planą sovietai turėtų atsisakyti savo galinčiausių SS-18 raketos. Ir antrą kartą prezidentas paragino Sovietų vadovybę atsakyti į jo pasiūlytą planą tuo pačiu.

Vilhelmas Čepinskis.

jaunasis lietuvių smuikininkas iš Kauno, praėjusio sekmadienio popietę stebino „Margučio“ koncerte Chicago lietuvių savo puikiu grojimu. Jam akompanavo maestro Alvydas Vasaitis. V. Čepinskis jau priimtas į garsiąją Juilliard muzikos mokyklą New York'e.

– Lietuvoje, o taip pat ir Sovietų Sąjungos respublikose plačiai kalbama, kad buvusiam perversme galėjo dalyvauti ir tris plytas. „Tasso“ žinių agentūra pranešė, jog darbininkai yra patenkinti, kadangi dabartinėje situacijoje, kai visko trūksta, plytos yra daug vertingesnės negu beveik bevertis Sovietų rublis.

– Joniškio miestas liepos 6 d. paminėjo Magdeburgo teisius suteikimo miestui 375-ąsias metines iškilminga švente.

JAV prezidentas George Bush pasiūlė sunaikinti trumpųjų distancijų branduolines raketas, jei tai padarys ir Sovietų vadovybė ir tartis dėl sumažinimo tolimųjų distancijų raketų. Šalia matyti ir JAV jungtinio štabo viršininkas generolas Colin L. Powell.

Vagnoriaus atsakymas Maskvai

Vilnius. – Lietuvos ministras pirmininkas gavo telegramą iš Maskvos, jog Sovietų Sąjungoje sudaryta valstybinė komisija ištirti KGB veiklą. Tos Komisijos pirmininkas S. Stepašinas pasiūlė Lietuvai sudaryti atitinkamą komisiją ir prašė padėti jo vadovaujamai komisijai bei pasikeisti informacijomis. G. Vagnorius nusiuntė S. Stepašinui atsakymą, kad Lietuvos teisėsaugos organai tiria SSSR KGB, VRM ir gynybos ministerijos padalinių veiklą Lietuvoje perversmo Sovietų Sąjungoje metu. Lietuvos Vyriausybė ir prokuratūra pasirošusios padėti SSSR teisėsaugos organams ir minėtai komisijai.

Kartu pranešama, kad aktyvių kariškių, esančių Lietuvos Respublikos teritorijoje, neteisėtų antivalstybinių veiksmų koordinavimu įtariamai Pabaltijo karinės apygardos vado pavaduotojas generolas V. Ovičarovas ir SSSR oro desanto kariuomenės vado pavaduotojas generolas O. Pikauskas. Atkreipiamas dėmesys į tai, kad Vilniaus karinėje įgulyje rado prieglobstį LKP vadovai M. Burokevičius ir A. Naudžiūnas, kurie, remiami KGB Lietuvoje pirmininko pavaduotojo S. Caplino, aktyviai dalyvavo organizuojant karinius perversmus Vilniuje sausio mėnesį bei rugpjūčio 19-21 dienomis. Vyriausybė prašo padėti suimti asmenis, įtariamus sunkiais valstybiniais nusikaltimais ir besislapstančius SSSR gynybos ministerijos bei VRM kariniuose daliniuose, pranešė Lietuvos vyriausybės biuras.

Gruzijoje nėra dar taikos

Tbilisi. – Gruzijos opozicijos būstinėje ir vyriausybės ministerijoje sproginėjo granatos praėjusį sekmadienį. Gydytojai sako, jog galingo sprogimo metu buvo sužeisti penki žmonės televizijos centro patalpose, kurių prez. Gamsachurdija įsakė savo daliniams laikyti apsuptą ir ginti nuo opozicijos. Taip pat daugiau žmonių buvo sužeista Žemės ūkio ministerijoje, kai ten sprogo bomba. Šie sprogimai įvyko, kai susirėmė Gamsachurdijos daliniai su opozicijos daliniais, išėjusiais prieš Gruzijos prezidentą. Žinių agentūros skelbia, jog nesą vilties susitarti, jei Gamsachurdija nesutiks su sukilėlių reikalavimu pradėti demokratiškai valdyti Gruziją.

Sovietai laikys Kuboje šnipų stotį

Washingtonas. – „Washington Post“ dienraštis rašo, jog Sovietų Sąjunga nutarė ir toliau laikyti didelę sekimo stotį Kuboje, nežiūrint pagerėjusių santykių su Amerika. Dienraštis rašo, jog elektroninė žinių sekimo žvalgybinė stotis netoli Havanos, Lourdes mieste, bus išlaikoma ir toliau, nors prez. Gorbačiovas anksčiau paskelbė, kad visi kariški ryšiai bus nutraukti dar šį mėnesį. Lourdes stotis naudoja moderniausias įrengimus sekti Amerikos laivynui ir kariuomenės manevrams jos teritorijoje.

– Viktoras Nakas, Lietuvos Informacijos centro vedėjas Washingtono, šiuo metu lankosi Lietuvoje.

Gorbačiovas sutinka su Busho planu – jis tai siūlęs jau anksčiau

Burbulis kalba Jelcino vardu

Maskva. Rugšėjo 28 d. – Prez. Michailas Gorbačiovas paskelbė šiandien, jog JAV prez. Busho paskelbimas panaikinti Amerikos taktinius branduolinius ginklus yra „pozityvus, labai pozityvus“ dalykas ir Kremliaus oficialūs asmenys sako, kad Sovietų Sąjunga sutiksianti su Busho reikalavimu ir padarysianti tą patį.

Gorbačiovas trumpai kalbėjo televizijoje, pabrėždamas, jog ta Busho iniciatyva iškelia labai daug kitų klausimų ir reikia daugiau laiko išstudijuoti ir išdiskutuoti tą pasiūlymą. Bet Gorbačiovas neabejojo, jog tai geras siūlymas, ir kad Sovietai galės savo arsenalą mažinti, kas būtų labai sunku išlaikyti. Gorbačiovas Busho iniciatyvą pavadino „didžiu žingsniu“ ir „plataus masto iniciatyva“ ir kad tai yra „naujas prasileidimas, didelis įvykis“. Jis pasiūlymą, jog tai „naujo mastymo“, kurį jis įvedė į Sovietų užsienio politiką, vaisius, kai prieš 6 metus perėmęs Sovietų vairą. Tai privedė prie komunistinės diktatūros žlugimo Rytų Europoje ir pagaliau Sovietų Sąjungoje.

„Aš galiu pasakyti, jog ši iniciatyva, ar tai būtų Amerikos, ar Sovietų Sąjungos, negalėtų būti galima, jei Sovietų Sąjunga nebūtų priėmusi naujo galvojimo politikos, jei ji nebūtų pasakiusi sudie šaltajam karui

ir jei nebūtų pradėjusi eiti naujo tipo tarptautiniais ryšiais bei keliais“, kalbėjo Gorbačiovas.

Kitų Europos vadų pritarimas

Busho planui entuziastiškai pritarė Vokietija, kurioje kancelerio Helmut Kohl vyriausybė buvo jau pasisakiusi už panašų taktinių raketų mažinimą ir jų sunaikinimą. Britanija ir Prancūzija taip pat sveikino šią prez. Busho iniciatyvą. Britai tuoj pranešė, jog jie sunaikins trumpųjų distancijų raketas. O prancūzai pranešė sumažinsią isakymą trumpųjų distancijų raketoms pagaminti.

Jelcinas šiuo metu dar atostogauja prie Juodosios jūros, tai jo vyriausias patarėjas Gennadi E. Burbulis išsireiškė: „Mes puikiai suprantame, jog viena aršiausių problemų, kuri yra surišta su totalitarinės Sovietų sistemos žlugimu ir kuri aliamuoja visą tarptautinę bendruomenę, yra branduolinių ginklų kontroliavimas Sovietų Sąjungos teritorijoje“. Burbulis sako, jog, jei susitarimo eiga tarp respublikų bus negatyvi, tai Rusijos vadovybė sieks tuoj pat atskiro susitarimo sukontroliuoti branduolinius raketoms. Burbulis taip pat pasakė, jog Rusijos Respublika jaučia „didensę atsakomybę už branduolinius ginklus visoje Sovietų Sąjungos teritorijoje“.

Lietuviai Karaliaučiuje

Karaliaučius. – Kaliningrado Lėlių teatre (Karalienės Luizos bažnyčioje) surengta Kaliningrado srities lietuvių kultūros draugijos konferencija. Joje dalyvavo rajonų ir miestų, kur gyvena dauguma srities lietuvių, atstovai – Kaliningrado (Karaliaučiaus), Sovetskio (Tilžės), Slavsko (Gartos), Nemano (Ragainės), Krasnoznamensko (Lazdėnų) ir Nestorovo (Stalupėnų) gyventojai. Iš viso – 73 delegatai. Lietuva irgi parodė didelį dėmesį – atvyko AT deputatai: Romualdas Ozolas ir Kazimieras Uoka, Mažosios Lietuvos Tarybos atstovai Vytautas Šylas ir Vytautas Pipiras, kultūros ir švietimo ministro pavaduotojas Vytautas Gaidamavičius, Mažosios Lietuvos fondo pirmininkė Vargina Kondrotienė ir Petras Cidzikas iš Mažosios Lietuvos dvasinio atgimimo fondo. Dalyvavo srities valdžios atstovai – kultūros valdybos

viršininko pavaduotoja. Konferencijoje prisiminta Mažosios Lietuvos istorija, jos reikšmė Didžiajai Lietuvai. Kalbėta apie problemas, jų sprendimo kelius. Reikalavo įtraukti savo atstovą į Rusijos delegaciją pasitarimams su Lietuva. Buvo išrinkta Danutė Narušaitė jų atstove.

Reaktoriai slaptose bazėse

Talinas. – Estijos dienraštis „Postimees“ praneša, jog estų mokslininkas Endal Lipmaa ir parlamentaras Jueri Liim lankėsi Sovietų laivyno bazėje netoli Talino ir ten rado du branduolinius reaktorus, kurių anksčiau nežinojo. Ši bazė buvo griežtoje kontrolėje ir net vyriausiem estų vyriausybės asmenims nebūdavo leista ten lankytis per paskutinius 10 metų. Šie abu estai atsisakė ką nors daugiau paaiškinti apie šią rečiau vizitą laivyno bazėje, tačiau savaime jau kyla labai daug klausimų, rašo minėtasis estų dienraštis.

KALENDORIUS

Spalio 1 d.: Teresėlė, Alka, Benigna, Levinija, Mantas, Mintė.

Spalio 2 d.: Angelai sargai. Modestas, Eidvilas, Getautė, Girdutis, Teofilis.

ORAS CHICAGOJE

Saulė teka 6:46, leidžiasi 6:35. Temperatūra dieną 71 l., naktį 48 l.

NAUJĄJĄ LB VALDYBĄ PASITINKANT

Dar taip neseniai buvo gegužės mėnuo, kuomet žiedai žydėjo ir kuomet susipratę ir aktyvioji išeivijos dalis rinko Lietuvių Bendruomenės tarybą. Jeigu kas iš šalies ir padaro priekaištus, tai to negalime išvengti. Tačiau LB-nėje nėra nepakeičiamų pirmininkų ar tarybos narių. Tai įrodė praėjusieji tarybos rinkimai, kuriuose daugelis žinomų ir nusipelnusių bendruomenės darbuotojų liko neišrinkti. Čia prisimena kiek tolimesnį ir nusipelnusių bendruomenės darbuotojų liko neišrinkti. Čia prisimena kiek tolimesnį ir nusipelnusių bendruomenės darbuotojų liko neišrinkti.

Jokia organizacija neturi ateities, kuri negali ir nesugeba vadovauti. Gyvybinga visuomenė turi būti kaip hidra, kuriai viena galva nukirtus, kitos tuojau išauga. Tokia ir yra LB, kurios eilėse yra daug jaunu veikėjų, kurie ateityje galės perimti vairo. OLB turės dar ilgai gyventi. Net Lietuvai pradėjus pilnutinį nepriklausomą gyvenimą, išeivija neišnyks ir jos rolė nesilpnės. Gal net priešingai. Lietuvai keliantis iš letargo miego ir pasaulio dėmesiui į ją nukrypęs, i mūsų eiles sugrįžta ir tie, kurie buvo nuo lietuviško gyvenimo nutolę. Nekalbant jau apie jaunimą, kuris dabar yra pilnas entuziazmo.

Prisidės dar ir kita veiklos dirva, tai būtent politinė. Iki šiol dėl to buvo daug nesupratimų ir trinties. Dabar „veiksniams“, kurių užduotis buvo Lietuvos išlaisvinimas, nustojo savo veiklos bazės, išeivijos veikla ir gyvenimas dėl to nestos. Nežiūrint to, kam patinka ar nepatinka, LB liks vadovauti išeivijos gyvenimui. Yra tokių, kurie gyvenimo nemato. Net spaudoje teko pastebėti tokių svaigėjimų: „Juk Bendruomenė išeivijoje teturi tokios reikšmės, kaip Lietuvoje, sakykim, pavaršarininkai (Dirva 1991.III.14)“. Gaila, kad yra žurnalistų, kurie patys nedalyvauja ir nemato lietuviško gyvenimo. Gyvenimas yra lyg traukinys, kuris be žiopsančių nelaukia. Jeigu kas laiku į jį neįlipa, tai ir lieka piršta įsikandęs stovėti.

Kaip galima gyvenant išeivijoje nepastebėti liuanistinių mokyklų ir kultūrinės veiklos? Šie metai ypač buvo gausūs tokiomis renginiais: Religijinis koncertas, Poezijos dienos, Kultūros premijų šventė ir Dainų šventė. Visi šie renginiai vyko LB rūmuose. Visų vykusių renginių neapsiimčiau suminėti. Be to, daugelis šių ir kitų renginių, gavo Lietuvių fondo paramą, kurio veikla irgi yra glaudžiai susijusi su LB-ne.

Dabartinė krašto valdyba, vadovaujama dr. A. Razmos, turėjo itin daug ir įtempto darbo, kurio neturėjo buvusios valdybos. Šios valdybos kadencijos metu vyko istoriniai įvykiai, į kuriuos reikėjo laiku reaguoti. Prasidėjo tautinis atgimimas, masinės demonstracijos. Išeiviją užplūdo tėvynainiai: kalbėtojai, deputatai ir

aukų prašytojai. Kovo 11-tosios akto paskelbimas, ekonominė blokada, sausio 13-toji, žudynės Medininkuose – visa tai pareikalavo ir iš išeivijos daug nervų įtempimo.

Su tautiniu atgimimu pradėjo ateiti įvairūs prašymai. Visko jiems reikėjo, kompiuterių, teleksų ir popieriaus Lietuvos istorijai. Visi prašymai buvo nukreipti į LB. Kuomet buvo vedamas vėjus popieriaus pirkimui, tai buvo tokių veikėjų, kurie iš to šaipėsi. Tie patys nepritarė ir vaistų vajui. Taigi, kaip matome, LB tokiu būdu negingijamai atsisotjo vadovaujamoje rolėje. Tad, kaip jau minėjau, turėjo ir daug papildomų pareigų, kurioms iš anksto nebuvo pasirengta.

Ši bendruomenės vadovybė į išeivijos istoriją, kaip ta, kuri vadovavo išeivijai tautos prisikėlimo metu. Su prisikėlimu Lietuva ir išeivija turės dalį savo veiklos pakeisti. Daug kas savaime pasikeis. Reikia tikėtis, kad nebereikės kviesti išeiviją skubiai skambinti kongresmanams ir senatoriams. Tie mūsų skambinimai ir laišku rašymai nebuvo visai beprasniai. Tuo savo veiksmu ir mes buvome kovojančios tautos dalis. Didele dalimi mūsų balsai sulaukė tolimesnį smurtą po sausio 13-tosios. Jeigu mes būtume tylėję, vargu ar pasaulio opinija būtų taip stipriai reagavusi.

Dabartinė valdyba jai patikėtas pareigas sėkmingai atliko. Dabar, vadovaujantis demokratiniu principu, ateis nauji žmonės. Spalio 4-6 d. Philadelphiaje yra kviečiamas LB-nės tarybos suvažiavimas. Jame bus pareigų perdavimas ir paskui vyks naujoji valdybos pirmininko rinkimai. Pagal nuogirdas yra du kandidatai. Rungsis Chicago apylinkių ir rytinių pakrančių atstovai. Abu yra geri kandidatai. Nors ši skiltis nėra skirta propagandai, tačiau rašantis, kaip tikėtis, turi ir savo parapišius sentimentus. Nežiūrint, kuris kandidatas laimės, jis bus išrinktas vadovauti JAV LB-nei. Lietuvos politinis atsitatymas neturi neišvengiamai veikti i išeivijos kultūrinę veiklą. Ir ateityje turės būti rengiamos Tautinių šokių ir Dainų šventės. Teatro festivaliai ir Kultūros premijų šventės bei kita veikla. Švėtimo taryba galbūt dar kurį laiką turės rengti vadovėlius, nes kol kas Lietuvoje naudojami vadovėliai išeivijoje nėra tinkami. Yra manančių, kad jau dabar turėtume laikraščius, žurnalus, knygų ir vadovėlių leidimą perkelti į Lietuvą. Jeigu išeivija nori išlikti, tai savo veiklos neturi siaurinti, bet plėsti. Mes turime vakarietišką mintį į ten nunešti, o ne priešingai. Reikia gerai žinoti, kad žurnalistai ir rašytojų sąjungos nariai turėjo būti partietiniai. Mes jų dėl to nekaltiname, tačiau jų galvose galime pastebėti buvusios mąstysenos pėdsakus. Taip pat negalime prileisti, kad tie, kurie išeiviją teršė, staiga persitvarkė ir pradėjo išeivijos istoriją rašyti. Tad tiek išeivijos, tiek ir Bendruomenės darbai neturi baigtis!

J. Z.

Meilė yra dieviškas lašas, kuri deivės nulašino į gyvenimo taure, kad būtų užmuštas kartumas.

Rochester

Mano kūną galite užkasti kur norite, aš tik trokštu, kad mane nuolat atsimintumėte prie Viešpaties altorių.

Šv. Monika

K. SKUČAS IR A. POVILAITIS – TAUTOS KANKINIAI

Paminklinė lenta ir K. Skučo gatvė Kaune

Kai 1939 m. rudenį į Lietuvą buvo įvesti sovietų armijos daliniai, prasidėjo neramios dienos. Su kariais atvažiavo jų šeimos ir kartu daugelis saugumo agentų. Sovietų iguloms reikėjo naujų kareivinių, kurias statė lietuviai rangovai, o statybos darbininkai buvo daugiausia vietiniai rusai, kurie pradėdami ir užbaigdami darbus sugiedodavo komunistų internacionalą. Prie statybų nuolat lankydavosi ir sovietų atstovybės agentai bei kurstytojai. Todėl nuolat būdavo skelbiami streikai, kurių priežastis – grynai politinė, bet ne ekonominė.

Tokią padėtį išnaudojo sovietų atstovas Pozdniakovas, priekaišdamas mūsų vyriausybei, kad ji sąmoningai traukdami kareivinių statybą ir sudaranti keblią padėtį raudonajai armijai. Mūsų vyriausybė net buvo kaltinama sabotažu, kuris sovietų baudžiamam kodekse buvo laikomas dideliu nusikaltimu. Kai Lietuvos atstovas Maskvoje dr. L. Natkevičius Molotovui paaiškino, jog statybos per lėtai vyksta dėl pašalinių asmenų kurstymo streikuoti, jis pareiškė: „Mes tokius šaundome, šaudykite į jį“.

Nesusipratimai dėl kareivinės dezertyrų

Daug nesusipratimų kilo ir dėl sovietų kareivinės dezertyrų. 1940 m. gegužės 25 d. Molotovas, pakvietęs Lietuvos atstovą dr. L. Natkevičių, įteikė notą, apkaltindamas Lietuvos vyriausybę, kad ji nesilaikanti pasirašytos savitarpinės pagalbos sutarties ir terorizuoja sovietų kareivius. Notoje buvo įrašytos dviejų kareivių Nosov ir Smargoniec pavardės (vėliau dar buvo minima ir kareivio Pisariov pavardė). Lietuvos vyriausybė buvo kaltinama, kad suorganizavusi tų kareivių pagrobimą išgauti žinių apie sovietų armiją. Nota buvo baigiama grasinimu, žadant imtis priemonių užkirsti kelią tokiems reiškiniams.

Sovietų igulos viršininkas N. Vilnioje pranešė Lietuvos vyriausybei, prašydamas pagalbos surasti pabėgusį iš kareivinės Butajevą. Gegužės 12 d. Lietuvos seklams suradus Butajevą ir paprašius asmens dokumentų, jis į Lietuvos parei-

IGNAS MEDZIUKAS

gūnus šovęs mėgino pabėgti. Kai pamatė, jog nepaspruks, pats nusišovė. Butajevą lavono skrodimą darė Medicinos fakulteto teismo ir socialinės medicinos adjunktas gyd. V. Kauza kartu su sovietų armijos gydytojais. Išvadoje buvo parašyta, kad Butajevas pats nusišovė. Byla buvo perduota ypatingų bylų tardytojui M. Krygeriui, kuris, neradęs nusikaltimo darbo sudėties, ją perdavė apygardos teismo prokurorui nutraukti. Byla buvo nutraukta. Bet Kremlui reikėjo kitokios išvados, todėl ši byla perėmė valstybės saugumo departamento direktorius, kuriuo tuo metu buvo tik iš kalemio išėjęs Antanas Sniečkus.

Liudininkų Smargoniec ir Pisariov sudaryta komisija negalėjo apklausi, nors buvo patirta, kad jie sugrįžę į kareivines, bet karinė vadovybė visiškai nesidomėjo tyrinėti, kas „kankino“ raudonarmiečius, nes tai buvo grynai provokaciniai veiksmai, ieškant priekabių, kad pateisintų okupacinės kareivinės įvedimą. Buvo pasakyta, kad be Maskvos sutikimo jie negali leisti šių karių apklausi.

Ultimatumas ir okupacija

1940 m. birželio 15 d. išėjęs iš darbo ir pavalgęs pietus „Rambyn“ restorane su A. Kupcikevičium, Vilniaus amatų ir probavimo rūmų skyriaus viršininku, palydėję jį į prjeplauką, iš kurios jis garlaiviu išvyko į tėviškę Šilėlio kaime, netoli Raudondvario. Grįždamas pamačiau, kaip prisikrovęs automobilį įvairių daiktų link Aleksoto tilto pravažiavo Užsienio reikalų ministerijos politikos departamento direktorius dr. Eduardas Turauskas. Pagalvojau, kad vyksta kur nors į vasarvietę savaitgaliui ar atostogų (iš tikrųjų jis išvyko į Vokietijos pasienį). Užėjęs Žemaičių gatvėje pas pažįstamą kirpėją apsikirpti plaukų, per radiją išgirdau sovietų ultimatumą, kad būtų teismui atiduoti vidaus reikalų ministeris gen. Kazys Skučas ir valstybės saugumo departamento direktorius Augustinas Povilaitis, kaip tiesioginiai kaltininkai veiks-

prieš sovietų igulas Lietuvoje, kad būtų sudaryta Lietuvos vyriausybė, kuri sugebėtų laiduoti garbingą Sovietų Sąjungos ir Lietuvos pagalbos sutarties įgyvendinimą, kad būtų laiduotas laisvas praleidimas Lietuvos teritoriją sovietų kareivinėms dalinių ir užkirsti provokaciniai veiksmai nukreipti prieš sovietų igulas Lietuvoje. Tą dieną 3 val. popiet sovietų kareivinė peržengė Lietuvos sieną. Lietuva ir jos gyventojai neteko laisvės.

Kremlui reikėjo surasti priekabę pateisinti okupaciniams veiksams. Savo taikinį jis nukreipė pirmiausia į vidaus reikalų ministerį Kazį Skučą ir saugumo departamento direktorių Augustiną Povilaitį. Ministeris pirmininkas Antanas Merkys, Molotovui spaudžiant, sutikęs iš pareigų atleisti vidaus reikalų ministerį K. Skučą ir saugumo departamento direktorių A. Povilaitį. Ne tik atleis-

ti, bet ir patraukti atsakomybėn. Vyriausybės posėdyje dalyvavęs prezidentas A. Smetona Skučui pasakė: „Kitų neišgelbėsi. Būsi bergždžia auka“.

Savųjų areštuoči

K. Skučas su šeima vienu automobiliu, o Povilaitis kitu išvažiavo į ūkį Giedriuose. Apie 15 val. per radiją jie išgirdo, kad sovietų kareivinė jau peržengė Lietuvos sieną. Tada abu su šeimomis nuvažiavo į Pašvitinį prie Vokietijos sienos. Netrukus į Pašvitinio mokyklos kiemą įvažiavo automobilis, iš kurio iššoko keletas Lietuvos policininkų, kurie atkišo ginklus apsupo K. Skučą. A. Povilaitis spėjo iš kiemo pasprukti. Jis nubėgo pamiškė link Šventosios upelio, kuriuo ėjo siena su Vokietija. Čia jį sulaukė Lietuvos pasieniečiai. Isakymą areštuoti pasirašė ministeris pirmininkas A. Merkys ir teisingumo ministeris A. Tamošaitis. Tokie naivūs tada buvo mūsų valstybės vyrai, tikėdami, kad, atidavę nekaltas aukas praryti raudonajam slibinui, tuo išgelbės save ir tautą. Deja, tai buvo didžiausia klaida. Merkys ir Tamošaitis irgi buvo greitai areštuoti, išvežti į Rusiją, kur ir mirė.

Suimtieji K. Skučas ir A. Povilaitis buvo pargabenti į Kauną ir uždaryti Kauno sunkiųjų darbų kalėjime VI forte. Vėliau jie buvo perduoti ypatingų bylų tardytojui M. Krygerio žinion, kuris vedė tardymą dėl raudonarmiečių pagrobimo ir nužudymo. (Povilaitį tardė S. Zimanas, Genriko Zimano brolis).

K. Skučo ir A. Povilaitio likimas

1940 m. liepos 23 d. kaltinamieji iš Kauno išvežti į Lubjankos kalėjimą Maskvoje. K. Skučas buvo kaltinamas provokacijomis prieš sovietų igulas Lietuvoje ir kad, būdamas Lietuvos karo ataše Maskvoje, šnipinėjo Lietuvos nauda. Jis tuos kaltinimus argumentuotai paneigė, nes nebuvo jokių įrodymų. Bet raudonajam slibinui reikėjo kraujo aukų. Skaudu ironija, kad Lietuvos pilietis buvo teisiamas pagal svetimos valstybės baudžiamąjį kodeksą bolševikišku būdu, nesant jokių įrodymų, prievarta verčiant jį prisipažinti. 1940 m. liepos 28 d. uždame karinės kolegijos posėdyje buvo nuspręsta Kaziui Skučui paskirti aukščiausią bausmę sušaudant. Sprendimas buvo įvykdytas liepos 30 d., pervežus jį į Butyrkų kalėjimą. Tokio pat likimo susilaukė ir A. Povilaitis.

Lietuvos spauda pranešė, kad 1991 m. liepos 27 d. Kauno katedroje buvo aukojamos šv. Mišios už šiuos lietuvių tautos kankinius Kazį Skučą ir Augustiną Povilaitį. Po Mišių, dalyvaujant daugybei žmonių, buvo atidengta paminklinė lenta prie buv. vidaus reikalų ministerijos pastato, kur dirbo prieš sovietų okupaciją Kazys Skučas, jo vardu pavadinta viena Kauno gatvė. Šių abiejų kankinių šeimos, laimėdamos perėję Vokietijos sieną, vėliau atvyko į JAV. Deja, Skučienė jau yra mirusi, nesulaukė savo vyro reabilitacijos.

PREMIJOS MOKYKLŲ
TARYBOMS

Ivertinant mokyklų tarybų veiklą, rasta, kad net 26-se Chicagos apylinkių mokyklose tos tarybos labai gerai veikė ir joms išmokėta 10,000 dol. premijų.

DAUG APIPLĖŠIMŲ

„Chicago Tribune“ skelbia, kad Chicagoje kas 12 minučių įvyksta apiplėšimas.

Banketo Martine pokyliu salėje pravedė, „Draugo“ geradarė ir Balfo centro valdybos pirm. Maria Rudienė.

Nuotr. J. Tamulaitis

JAUNI JIE NENORĖJO MIRTI

JUOZAS ŽYGAS

11

Pradėjus naktims ilgėti ir vėsesniam orui ateinant, kai Nevėžio slėnis pradėjo skęsti tirstose miglose ir šalta rasa laukuose žvilgėjo, buvo įsodybas persikelta. Buvo sekvestruoti dvarų ir stambesnių ūkių pastatai. Viename dvare buvo maža bažnytelė ir klebonija. Tai-gi toje klebonijoje ir įsikūrė štabas. Ta klebonija buvo maždaug to išimtyje viduryje, tad vakarais buvo pabendravinų centras. Pas ūkininkus dažnai net nebuvo padoresnės lempos. Tad susirinkdavo pakortuoti, papypkiuoti, paplepėti ir atsigaiivinti.

Žiemkančiams pradėjus žaliuoti, prasidėjo kiškių medžioklės sezonas. Keletas mūsų karininkų buvo prisiekę medžiotojai, tad prasidėjo medžioklės. Po sekmingos medžioklės būdavo rengiamos „zuikio pakasynos“. Pasirodė, klebono sesuo buvo gera šeimininkė. Skaniai kiškių ištaisydavo: su lašinukais ir su burokėliais. Priedo zuikis būdavo garbingai aplaistytas. Tos „zuikio pakasynos“ pradėjo garsėti ir iš Kauno svečių atvažiavdavo.

Gauna tarnybos pasiūlymą

Dabar štai prie Jėzuitų bažnyčios stovi vienas iš tų, kuris atvažiavdavo į tas „zuikio pakasynas“. Atpažino ir pradėjo apie pažįstamą likimą klausinėti. Pasikviečia į savo kabinetą, kuris buvo netoliese. Atsiraudo vyno bonka, sausainiai ir cigaretės. Vynas ne

„Anyksčių“, bet užsienietiškas. Matosi, kad turi ryšius. Išklausi, apie pažįstamą likimą, klausia Algį, kokie jo planai. Algis aiškių planų dar neturi.

Tad pradeda jam aiškinti. Sako, dabar vyksta karas, kuris bus ilgas ir žiaurus. Jo manymu, vokiečiai lietuvių vyrų nepaliks ramybėje. Vis daugiau ir daugiau Kauno gatvės matosi vokiečių, kurie su kriukiais ar su pakabintom rankom vaikšto. Tad jie nepakės, kad mūsų jaunimas vaikščiotų po Laisvės alėją. Jo žodžiais, aštuonioliktieji ir devynioliktieji metai yra dideliame pavojuje. Tad reikia turėti tarnybą, kur būtų garantuotas saugumas. O saugūs tėra tik ugniagesiai, policininkai, saugumas ir panašius darbus turintieji. Tad ir pasiūlo tarnybą saugume. Sakosi turis ryšius – net ir su vokiečiais, tad galėtų rekomendaciją duoti. Algis jam padėjo ir sako, kad dar turės apsigalvoti.

Eidamas atgal į namus, pradeda visą reikalą pergalvoti. „Vadinasi, štai tau, Jurgi, ir devintinės“. Iš paskutiniųjų stengėsi Kauną pasiekti, manydamas, kad jame ras lyg ramybės uostą. Dabar štai jau Kaune, bet nei uosto, nei ramybės jame nėra. Pradeda suprasti, kad ta mūsų Lietuva tokia maža ir lyg riešutuko kevalas yra bangų blaškoma. Vairas yra ne mūsų rankose, o norint išlikti reikia lyg per virvutę šokinėti.

Saugumas kažkaip jam netiko, iš vaikystės buvo blogi prisiminimai. Vaikystės prisiminimus labai sunku iš atminties ištrinti. Prisimena, dar jaunas gimnazisto dienas, kai gimnazijose ateitininkų ir kitų organizacijų veikla buvo uždrausta. Girdėdavosi lyg žingsniai prie langų, kažkas varstydavo vartelius, o žiemos metu matydavosi sniege svetimos pėdos. Žmonių ir gimnazistų tarpe įvairios kalbos sklido.

Tas kalbas jau užmiršęs buvo. Tik aiškiai prisiminė mažą nuotyki. Gavęs iš tėvo puslį, nuėjo į krautuvę meškerei kabliukų nusipirkti. Kadangi tai buvo beveik

vienintelė lietuvių krautuvė (kitos buvo žydų laikomos), tad į ją užsukdavo policininkai ir įvairūs pareigūnai paplepėti. Jam beperkant kabliukus, į krautuvę atėjo saugumo viršininkas (miestelyje „kailiadirbiu“ vadinamas). Jis krautuvininkui sako: „Jokūbai, iškeik man šimta litų“. Krautuvininkas susidomėjo: „Kam dabar pačiam reikia keisti šimtą litų?“ „Matai, greitai bus pirma, tai reikės šunims algas išmokėti.“

Tos „šunų algos“ jam į atmintį giliai įstrigo. Jeigu jų viršininkas juos šunimis laiko, tai ką apie kitus bekalbėti. Dabar štai, praėjus daugeliui metų, ir jam tarnyba saugume siūloma. Žinoma su tokiomis rekomendacijomis gal nereikėtų palangėmis slampinėti, bet vis tik saugumas – saugumu pasilieka.

Be to, nebuvo visai tikras vokiečių pergale. Nežiūrint vokiečių pasistūmėjimo, ypač Ukrainos fronte, kovos dėl Talino dar ėjo. Atsiminė matytus Rusijos žemėlapius ir visą eilę miestų vardų, būtent: Dniepropetrovsk, Magnitogorsk, Čeliabinsk, Sverdlovsk, Gorkij, Kuibyshev, Komsomolsk, Uralak ir aiškiai kitų. Tai vis miestai, kurių vardai buvo europiečiams beveik nežinomi. Taip pat prisiminė matytus tų miestų vaizdus. Teatrus, muziejus ir paminklus jau buvo užmiršęs, bet atmintyje liko fabrikų kaminai ir grėsmingai juodi dūmai. Buvo aišku, kad tai nebuvo saldinių ar parfumerijos fabrikai. Tad atsargiai su užsiangžavimu.

Laisvės alėjoje studentės ir jauni vyrai vaikštinėja, atrodo, laimingi ir be rūpesčių. Girdisi juokas. Tai vis tie, kurie nėra „aštuonioliktųjų“. Turbūt niekas jiems ir saugume tarnybos nesiūlo. Eina į miesto savivaldybę pas reikalų tvarkyti. Miesto savivaldybė Taupomųjų kasų rūmuose įsitaisiusi.

(Bus daugiau)

TAUTOS ŠVENTĖ — DŽIAUGSMO ŠVENTĖ

JONAS DAUGĖLA

Šiais metais viso pasaulio lietuviai šią šventę švenčia džiaugsmu nušvičiais veidais. I šį bendrą mūsų tautos džiaugsmą jungiamės ir mes.

Po ilgų metų pertraukos, po daugelio kančios ir skausmo metų mes patys sau ir gyvenamajai aplinkai galime drąsiai ir garsiai paskelbti: Lietuva ir vėl yra laisva!

Bet negalime užmiršti, kad šiandien susirinkome paminėti mūsų tradicinę Tautos šventę. O ši šventė yra surišta su Vytauto D. vardu ir jo galybės amžiumi. Net ir mūsų lituanistinių mokyklų mokinukams dar didelį įspūdį, kai mokytojai jiems aiškina, kad Vytauto D. laikais mūsų Lietuva buvo didelė, labai didelė. Bet ir mums yra malonu prisiminti, kad tuo metu Lietuva tai buvo Europa. 1429 metais į Lucko pilį suvažiavo ir Vytautui žemai nusilenkė bei ištikimybę prisiekė Danijos, Švedijos, Austrijos, Turkijos ir Bohemijos valdovai. Jiegi tikėti dr. V. Srugiene, jie suvalgo po 100 šernų, briedžių ir tauvų ir išgėrė 600 statinių midaus, išsiskirstė katras sau. O Vytauto galkos nepapuošė karališkas vainikas. Bet ir niekada joks Lietuvos valdovas neuždėjo ant savo galvos vainiko. Ir, deja, daugelis tų karaliūnų galvų nusirito nuo karališkų pečių. Ir tas galvas krito ne vien priešo, bet ir brolių kalavijais.

Vienintelis Lietuvos kunigaikštis, kuris buvo savo galva papuošęs karališku vainiku ir iki šių dienų liko Mindaugas. Popiežiaus Innocento IV sutikimas Mindaugui užsidėti Lietuvos karaliaus vainiką buvo duotas 1251 m. liepos 17 d. Tą dieną ir reikėtų laikyti mūsų valstybinio gyvenimo užuomazga ir atitinkamai kasmet prisiminti. Šiais metais suėjo 740 metų nuo Mindaugo karūnavimo Lietuvos karaliumi. Lietuvoje ši sukaktis buvo išskirtinai iškilmingai paminėta. Landsbergio vyriausybė tą dieną paskelbė Valstybinę šventę. Būčiau linkęs manyti, kad ateityje ir viso pasaulio lietuviai ir mes minėsime Lietuvos valstybinio gyvenimo pradžios sukaktį — liepos 17 d. kaip mūsų tradicinę Valstybinę šventę.

Tad šiandieniniams įvykių aki-vaizdoje nėra prasmes bradyti šesiu šimtmečių istorijos klysteliuose. Aš labiau linkęs laikrodį atsukti 61 metus atgal ir prisiminti 1930 metus. Šios sales auditorija sudaro veik visi, kurių brandus amžius leido savo akimis Lietuvoje stebėti tu metu iškilmes. Tuometinis Lietuvos prezidentas Antanas Smetona šiuos metus buvo paskelbęs Vytauto Didžiojo metais. Visi prisimenama tas iškilmes, kuriomis šie metai buvo paminėti. Tačiau šiandien man menasi ne tiek tie triukšmingi paradai, teatrai, koncertai. Mano atmintį daugiau glosto to meto kasdieninis lietuvių gyvenimas ir ju nuotaikos.

Juk tai buvo, mano išmone, laimingiausi ir šviesiausi Lietuvos nepriklausomo gyvenimo metai. Jau tuomet buvo praeję nuo Lietuvos nepriklausomybės atstatymo. Lietuvos savanoriai jau buvo galutinai mūsų žemele išvalę nuo visų priešų. Sienos buvo apsaugotos tarptautinėmis sutartimis. (Viena tokiu sutarčių buvo pasirašiusi ir Rusijos Soc. Resp. S. ga). Buvo jau išbaigtas kurti valdžios aparatas.

Ivykdyta žemės reforma ir visas kraštas puošėsi tvarkingomis lietuvių ūkininkų sodybomis. Lietuvos trispalvėmis pasipuošė mūsų prekybos laivai skrodė Baltijos jūros bangas ir gabeno gaminius į svečias šalis. Bet svarbiausia, dar tada iš rytų šalėlis raudonoji saulėlė negrasė ir iš vakarėlių dar debesėliai lietuviško dangaus nedrumstė.

Ir virsti šį gerovę, tvarką ir turtingas gyvenimas buvo sukurtas per vieną nepriklausomo gyvenimo dešimtmetį. O tai gerovei sukurti Lietuvai reikėjo jokio Marshalio plano ar ilgalaikių brangių paskolų ir pašalpų.

Tad Vytauto D. metų prisiminimas yra geriausias atsakas visiem tiems, kuriems šiandien parpuo laisvės Lietuvos likimas. Atsakas tiems, kurie kelia klausimą, ar mūsų istorinė tauta yra pasirengusi laisvam gyvenimui, ar ji galės viena ekonomiškai išsilaikyti. Šių abejonių kankinamas ir mūsų prezidentas uždelsė diplomatinę santykių užmezgimą su Lietuvos vyriausybe. Jis pats baiminosi ir savo balsuotojų respublikonų gąsdino, kad Landsbergis gali prašyti pinigų. Bet Vytauto D. metų prisiminimas turėtų išsklaidyti tas visas tų geradarių abejones. Tegul jie pavarto tų metų Lietuvos centralinio statistikos biuro biuletenius ir jie pamatys, kokią stebuklingą ūkio pažangą per trumpą laiką padarė laisvas lietuvis laisvoje Lietuvoje.

Ir šiandien nei Landsbergis, nei Vainorius, nei Saudargas neprašo bilijonų dolerių. Tą amatą jie palieka Izraeliui ir Lenkijai. O jie reikalauja tik vieno vienintelio dalyko — laisvės. Jie reikalauja, kad Lietuva būtų priimta į pasaulio civilizuotų tautų šeimą lygia teisiu nariu. Jie reikalauja, kad svetima kariuomenė galimai greičiau būtų išvesta iš mūsų teritorijos ir nepamirštų drauge pasiimti visus branduolinius ginklus ir atomines bombas. Jie nori nutraukti bet kokius ryšius su priešiškomis valstybėmis. Ryšius, kurie buvo jėga ir prievarta Lietuvai primesti.

Gal ir galima kiek suprasti, kad tos abejonės kiek kankina Amerikos prezidentą. Bet Lietuvos gerove susirūpino ir jo draugas Michailas. Ir jis pradėjo sau varginti galvą, kaip lietuvių tauta išsimaitins be didžiojo brolio pagalbos. Per pusšimtį metų bolševikai grobė viską iš Lietuvos. Grobė visas gėrybes kaimuose ir sodybose. Gatybės ir keliuose atimino laikrodžius ir pinigų. Vežė į plačią tėvynę ne tik miško medžiagą, bet ir žmones. O šiandien staiga Kremliaus valdovams parpuo, kaip lietuvių tauta galės išsiversti be didžiojo brolio pagalbos. Žinoma, tai yra puiki medžiaga humoro laikraščiams.

Žinoma aš, kaip ir jūs visi, žinau, kad atgimstančiai Lietuvai bus reikalinga kokia nors medžiaginė parama iš šalies. Ir Lietuvos vyriausybė neatsisakys jos. Netenka manyti, kad Lietuvos vyriausybės išdidumas neleis jiems ieškoti ar priimti. Bet lietuviams jokios paramos nereikia nei maldauti, nei prašyti. Jokios didžiulės paramos neatlygintai mūsų žemele išvalę nuo visų priešų. Sienos buvo apsaugotos tarptautinėmis sutartimis. (Viena tokiu sutarčių buvo pasirašiusi ir Rusijos Soc. Resp. S. ga). Buvo jau išbaigtas kurti valdžios aparatas.

pasipuošusios upės. Užnuodyti melynakiai ežerai. Bet kur dar tūkstančiai tūkstančių išduktų geriausių tautos sūnų ir dukterų. Ar kas nors ir didžiausiomis dolerių sumomis visa tai gali atpirkti?

Žinoma, už visa tai pirmoje eilėje kaltė krinta Gorbaciovui ir jo pirmtakams. Bet kas atidavė laisvas tautas bolševikų sauvalei? Kas pardavė vergijai naujam gyvenimui prisikėlusią mūsų tėvynę? Kas ramiai stebėjo ir ne piršto nepajudino, kai milijonai nekaltų žmonių gyvuliniais vagonais buvo gabenami į Sibiro tundras? Kalte krinta ir tiems, kurie Jaltos, o dalinai Maltos konferencijose ramiai sprendė tautų likimą, užrašė laisvas tautas bolševikų sauvalei.

Lietuvių tauta tikėjo Atlanto chartos įsipareigojimams. Mūsų partizanai stėjo petys petin su tos chartos signatarais gelbėti didžiuosius humanizmo ir krikščioniškus idealus. Bet kuo visa tai pasibaigė?

Tas trumpas nepriklausomos Lietuvos laikotarpis buvo sukurta ant didžiųjų to meto imperijų griuvėsių, ant Austro-Vengrijos ir Habsburgų pelenų. Imperatoriams vergavo milijonai žmonių. Tačiau jų rūmų pavėsyje tuo metu augo ir bren-didieji žmonių laisvės idealai, gimė nacionalizmas ir pabubė abejonių kankinamas ir mūsų prezidentas uždelsė diplomatinę santykių užmezgimą su Lietuvos vyriausybe. Jis pats baiminosi ir savo balsuotojų respublikonų gąsdino, kad Landsbergis gali prašyti pinigų. Bet Vytauto D. metų prisiminimas turėtų išsklaidyti tas visas tų geradarių abejones. Tegul jie pavarto tų metų Lietuvos centralinio statistikos biuro biuletenius ir jie pamatys, kokią stebuklingą ūkio pažangą per trumpą laiką padarė laisvas lietuvis laisvoje Lietuvoje.

Bet svarbiausia, buvo į pačias aukštumas iškelta ir gyvenimo išryškinta nauja tautos savoka. Žmonės pajuto tėvynės meilės ir jos ilgesio jausmus. Ir šie istoriniai prisiminimai mums ypatingai išryškėja šiandien, švenčiant Tautos šventę. Ir mes šiandien už vertiname savo tautos praeitį, net ir išievojį puoselėjame tautines tradicijas ir išlaikome papročius. Iš tos tolimos praeities atkeliavęs tautiškas, kurį tada vadino nacionalizmu, įkvėpė ir mūsų šių dienų didvyriams Vilniuje ir Medininkuose nebijoti mirti ir ginti savo tautos prigimtas teises. Tuo pačiu buvo išugdyta ir demokratinė santvarka tautų valstybiniais reikalais tvarkyti. „Tautiškas ir demokratija yra lyg tie dvynukai. Demokratijai reikalinga sąmoninga tauta. O tautai demokratija sudaro formalias sąlygas išryškinti ir savo individualybę“ (M. Mickevičius).

Tad šitokių naujų nuotaikų pagauti po pirmojo pasaulinio karo ir mūsų Vytauto D. gadybės palikuoniai puoselė atstatyti ir kurti savo tautos nepriklausomą gyvenimą.

Tik labai gaila, kad trumpu laiku Europoje daugeliu atvejų taurus nacionalizmas išsigimė į zoonacionalizmą. Rusų hegemonijos orbiotoje tuojau nacionalizmas išsigimė į komunizmą. O kiek vėliau kitose Europos šalyse pavirto į nacizmą, fašizmą ir kitokių „izmų“. Visi tie izmai išskėlė militarinės jėgos pirmumą. Ir pradėjo tauti-militarinę jėgą naudoti tautoms žudyti. Susikūrė naujos imperijos, kurių tikslas buvo paversti tautas ir išduoti ju žmones. Kol pagaliam jos užsimojo ir viena kita suryti. Į purvus buvo suminti didieji liberalinio humanizmo idealai. Tėvynės ir jos meilės jausmai buvo išbraukti iš viešojo gyvenimo apraiškų ir net sunkiomis bausmėmis baudžiamas jų priminimas. Bolševikai skelbė, kad darbininkas neturi tėvynės ir šiuos šūkius jie siekė pasaulinės revoliucijos kelių įgyvendinti visame pasaulyje.

Šioms užmačioms ginklų pasi-priešino vakarų demokratijos. Bet, deja, joms neužteko nei

valios, nei jėgų sunaikinti paskutinįją raudonąją Kremliaus imperiją. Bet šiomis dienomis ir ši paskutinioji imperija sugriuvo. Bet ją sugriovė ne vakarų pasaulio militarinė jėga, bet pačios paverstos tautos. Jos sugriuvimo jau nebeįgelbėjo ir jokios vakariečių pastangos ar pavyzdžiai. Jos jau nebeįgelbėjo ir Ukrainos sostinėje Kijeve pasakyta gėdinga prezidento kalba...

Žurnalistas Tom Teepen sako, kad kiekvienai kartai net po kelis kartus tenka ne tik išgyventi ir savo akimis stebėti įvairių valdžių griuvimą. Bet mūsų kartai tenka išskirtinė privilegija savo akimis matyti ir stebėti visos ideologijos, politinės doktrinos ne sugriuvimą, bet staigią mirtį. Ne tik mums, bet ir būsimoms kartoms vargu ar beteks tokia staigmena pamatyti.

Ir šiandien, švėsdami savo Tautos šventę, mes prieš visą pasaulį galime didžiuliu, kad mūsų tauta visoje raudonojoje imperijoje buvo pati pirmoji, kuri išdriso vien savo jėgomis pradėti traukti iš tos paskutiniosios kruvinos imperijos pamatus. Lietuva nepabūgo pati pirmoji paskelbti kovo 11 aktą. Ir jokie grasinimai, žudymai, Gorbaciovio maldavimai bei blokados lietuvių tautos neprivertė šio savo žygio atšaukti ar pakeisti tautos valią. Priklausomus visų didžiulę pagarbą visiem tiems, kurie šį terorą atlaikė ir išvedė tautą per žiaurius kankinimus į galutinį laimėjimą. Jų eile Vytauto Landsbergio asmenybė mums šviečia gražiausiu tėvynės meilės ir tautinio atsparumo pavyzdžiu.

Šio šimtmečio pabaigos istorija ir paskutinieji įvykiai ryškiai parodė militarinės jėgos menksytę. Raudonąją imperiją sunaikino ne atominės bombos ar branduolinių ginklų. Jos galybės palaužė laisvės išsiilgusios tautos.

Naujai atbudusi nacionalinio judėjimo bangą į gyvenimą iškėlė visai skirtingą ir daug stipresnę tarptautinio bendradarbiavimo jėgą. Tarptautinis bendradarbiavimas yra ta didžioji jungtinė tautų tauta, kuri sukuria žmonių ekonominę gerovę, patikina žmonių socialinį saugumą ir patikina žmonių kultūrinę pažangą.

Bet reikia suprasti ir kitiems išaiškinti, kad tarptautinį bendradarbiavimą gali sukurti tik laisvos tautos, kurios jau yra sukūrusios savo tautinių valstybių nepriklausomybę. Pirmą jos turi atsikratyti svetimųjų oku-

pacijos. Ir tik tada laisvu noru gali jungtis į įvairius tarptautinius junginius ir sąjungas.

Lietuviai visada labai vertino tautos ir tautų pagalbą atlikdavo daugelį ūkio darbų. Tautos buvo viena iš gražesnių mūsų kaimo gyvenimo tradicijų. Tad lietuviams ir tarptautinis bendradarbiavimas nėra svetimas. Jie jau ir šiandien parodė graudinančiai gražius to bendradarbiavimo pavyzdžius. Lietuviai pirmieji ir galbūt lietuvinteliai užjautė Ukrainos angliakasių. Jų streiko dienomis pasiuntė maisto siuntas. Lietuviai taip pat organizavo maisto siuntas ir Maskvos kovotojų masei, kurie šalo gatvėse gindami savo parlamento rūmus ir jame išsikūrusi Jelciną.

Šiandien švenčiame Tautos šventę tokioje aplinkoje, kurioje stebime visai kitą tautos sąvoką ir tautinės savigarbos sampratą. Tad nenuostabu, kad šioje aplinkoje tautiškas ir nacionalizmas dažnai surišamas su kažkokio blogio sąvokomis. Vilniaus ir Medininkų didvyriai parodė pasauliui, kad tautos išugdo dar tokius savo sūnus, kurie nebijo mirti už tą didžiulę žmonių vertybę — laisvę.

Mums tauta yra paveldėta vertybė. Jos jėga taip stipri būna, kad kraujo keliu pereina iš tėvo į sūnų. Mūsų žmonės yra prisirišę prie nuosavos asmens skypelio ir jo taip lengvai neišsida. Mūsų žmonės yra miela ir brangi gimtoji sodyba, gimtieji namai. Ir ne vienas lietuvis neišmains jos į patogų kondominiumą. O šioje šalyje tauta (jeigu iš viso galima dar rasti tą sąvoką) yra sukurtas gaminytis. Tą gaminį sukūrė žmonės, kurie ieškojo saugaus gyvenimo, o dažniausia pelningesnio gyvenimo. Ieškojo būdų pralobti. Tad nenuostabu, kad mus supa materialistinės nuotaikos. O kaip gaila, kad ir daugelis mūsų yra užsikrėtę tomis nuotaikomis. Mums gaila jų visų. Mums gražiai skamba daina „Lietuviai esame mes gimi, lietuviai turime ir būt“. Nagi pamėginkite užtraukti „Amerikiečiai esame mes gimi“... kažkaip nei šis, nei tas.

Tad ir mes toli atskirti nuo gimtųjų sodybų, turime ryškinti tautos sąvokos grožį ir tos sąvokos didžiąją vertę. Ryskiname mes ją savo meninių ansamblių veikla, savo kultūriniais parengimais. Turime ryškinti ir savo tautinės drausmės pavyzdžiais. Ir tikime, kad mūsų tautos kūrybinį pajėgumą išryškins mūsų priaugančios kartos atsto-

(Nukelta į 5 ps.)

PASALIO LIETUVIŲ CENTRUI AUKOJO:

Po 1000 dol.: M. ir P. Vilučiai, J. ir I. Kasiai, W. ir J. Arzbacher, V. ir M. Ruzgai; 600 dol. G. ir B. Jodvaliai; 555 dol. — šeima, A. A. I. Strauko atminimui; po 500 dol.: I. ir J. Marks, K. Žalnieraitis; 300 dol. — A. ir J. Janonai; 250 dol. — V. Grebliūnas; po 200 dol. P. ir R. Būchai, R. ir D. Česai, J. ir F. Pakalkai, V. ir G. Musoninai, V. Klovai, Brighton Parko Lietuvių Namų Savininkų Draugijos valdyba; 150 dol. R. ir D. Ječiai; 120 dol. R. Paškus; 50 dol. P. Žumbakis; po 25 dol.: A. ir R. Milašiai, A. ir S. Jelioniai, A. A. I. Strauko atminimui; po 100 dol.: A. Zakas, A. ir A. Rauchai, P. ir O. Ambromaičiai, J. ir I. Valaičiai, B. ir R. Latožai, dr. T. ir D. Quinn, V. ir A. Vaitkai, Z. ir V. Petkai, A. ir V. Marchetai, A. ir A. Sauliai, J. ir O. Motiejūnai, Plensy's Oaktown Drugs, Inc., Drs. J. ir A. Jonas, G. ir R. Bielskai, S. Vaišvilienė, dr. R. ir J. Vieniūnai, dr. A. Laučis, B. Pilipauskas, dr. J. ir B. Plikačiai, P. ir G. Nariai, R. ir V. Račiūnai, dr. R. ir M. Povilaičiai, dr. B. K. ir G. Latožai, R. ir Z. Nelsai, V. ir L. Garbonkai, S. ir N. Rauckinai, A. ir V. Rauckinai, B. Kova, dr. E. ir A. Leliai, G. ir R. Riškai, G. ir M. Deveikiai, P. Sukury, V. ir R. Kazlauskai, E. ir J. Biskiai, V. Pikelai, dr. V. ir M. Nemickai, E. Barškėtienė, dr. R. Sidrys, dr. E. Domanskis, E. ir E. Mattis, A. ir dr. V. Vasačiai, K. ir V. Stankai, P. ir G. Juodikai, J. Kučingis, P. ir E. Brizgiai, A. ir M. Aleksiejūnai, dr. V. Karoblis, O. Mažionytė, A. ir R. Tamošiūnai, M. Jonikienė, drs. M. ir A. Vygantai, J. ir I. Pabedinskai, A. Naris, dr. M. Andreika-Biskis, R. ir R. Pukščiai.

Pasaulio Lietuvių centro taryba ir valdyba nuoširdžiai dėkoja už aukas, kurios bus skirtos Centro pirkimo paskolos išmokėjimui ir išlaikymui. Kviečiame visus aukomis arba darbu prisidėti prie šio svarbaus lietuviškos židinio išsaugojimo.

CLASSIFIED GUIDE

REAL ESTATE

GREIT PARDUODA

RE/MAX REALTORS
(312) 586-5959
(708) 425-7161

RIMAS L. STANKUS

- Perkant ar Parduodant
- Greitas ir Sąžiningas Patarnavimas
- MLS. Kompiuterių ir FAX pagalba
- Nuosavybių įkainavimas veltul
- Perkame ir Parduodame Namus,
- Apartamentus ir Žemę.
- Pensininkams Nuolaida.

REAL ESTATE

BELL-BACE REALTORS
J. BACEVICIUS
6529 S. Kedzie Ave.,
Chicago, IL 60629
(312) 778-2233

INCOME TAX — INSURANCE

- Namų pirkimas ir pardavimas
- MLS kompiuterių ir FAX pagalba
- Veltul namų įvertinimas
- Greitas ir sąžiningas patarnavimas
- Visi agentai kalba lietuviškai
- Nuolaida pensininkams

MLS ŠIMAITIS REALTY
Viktoras Šimaitis, Realtor
Irena Šimaitienė, Realtor Assoc.
Nuosavybių pardavimas. Income Tax.
5933 S. Kedzie Ave.
Tel. 436-7878

MISCELLANEOUS

A VILIMAS MOVING

Tel. 376-1882 ar 376-5996

10%—20%—30% pigiau mokėsit už apdraudą nuo ugnies ir automobilio žalos.

FRANK ZAPOLIS
3208½ West 95th St.
Tel. — (708) 424-8654
(312) 851-8654

ELEKTROS ĮVEDIMAI — PATAISYMAI
Turis Chicago miesto leidimą. Dirbu ir užmiesty. Dirbu greitai, garantuoti ir sąžiningai.
312-779-3313
KLAUDIJUS PUMPUTIS

FOR SALE

HOUSE FOR SALE
6422 S. Francisco; 2 bedrm. bungalow; new roof, new furnace; 2 car brick garage. Modern kitchen.
Call Don: 312-581-0258

**PARDUODAMAS 17 metų, gausią klientūrą turintis ko-
lonių būras. Metinė apyvarta
1,4+ milijono. Kreipkitės: I
Lorie: tel. 312-239-9070.**

**Lots for sale in beautiful Or-
land Park.**
Call: 708-349-2366

PAŠAUKĖ MANE...

Ši knyga — tai dabartinio Popiežiaus Jono Pavlo II biografinė, kurią parašė Jo artimas jaunystės draugas, su kuriuo jis bendradarbiavo nuo 1940 iki 1978 metų. Knyga yra išversta į anglų, prancūzų, vokiečių, italų, japonų ir kitas kalbas. Iš lenkų kalbos į lietuvių kalbą išvertė kun. Ričardas Jakutis. Knyga turi daug iliustracijų, 352 psl. Spaudė „Vilties“ spaustu-
tė 1990 m. Vilniuje. Kaina 10 dol. Su persiuntimu — 12 dol. Illi-
nais gyventojai dar pridėda 80 ct. valstyšios mokesčio.

Užsakymus siųsti:
DRAUGAS
4245 W. 63rd St.
Chicago, IL 60629

THE ART OF VIKTORAS PETRAVICIUS

THE ART OF
VIKTORAS PETRAVICIUS

Užsakymus siųsti:

— Monografijos pirmas tomas, angliškai ir lietuviškai. Sudarė Algimantas Kezys. Knyga apima šio dailininko ankstyvąją kūrybą, pradedant nuo jo studijų metų Paryžiuje iki 1949 m., kada jis su šeima gyveno DP stovyklose, Vokietijoje. Išleido „Galerija“ ir „Amerikos Lietuvių Bibliotekos leidykla“. Kietais viršeliais, su aptanku, 232 psl. Verta turėti sau ir padovanoti kitam, ypač kita-
taučiai. Gaunama „Drauge“ kaina su persiuntimu 27 dol. Illinoi-
s gyventojai dar pridėda 2 dol. valstyšios mokesčio.

Užsakymus siųsti:
DRAUGAS
4245 W. 63rd St.
Chicago, IL 60629

Joniškėčiai po savo Angelų Sargų šventės prie Jaunimo centro.

SU VĖJU KASDIEN MINTIMIS LEKIU Į JONIŠKĮ

Angelų Sargų atlydai ir dail.
Varno diena

VYTAUTAS KASNIŪNAS

Sūnėnas Sigitas iš Lietuvos telefonu sako: „Dėde, atvažiuok, Joniškis tavęs laukia. Atšvėsime Angelų Sargų atlydus, po to bus dail. Adomo Varno diena, tautodailės meno paroda ir surengti kiti meniniai renginiai. Pakelkyje sustosime Kryžių kalne. Nežinau, kiek mūsų šeimos kryžių tame kalne yra, bet ši pavasari teta leva vėl paliko kryžių. Tau gimus, mamos pasodinta liepa, aukščių pralenkė visus miestelio medžius. Mūro namas, pergyvenęs karus, stiprus kaip pilis. Išdžėme tavo kambary, sudėjom naujus langus...“

Suspaudė širdį ir gerklę užgūlę ilgesys. Jaučiu, kaip į telefono triubelę laša rasos skritulėliai. Pakvipo liepos žiedai, girdžiu žingsnius tėvų namuose, namiškių balsus... Po Angelų Sargų atlydų tėvas sodindavo sode vaismedžius, vis kiekvienam vaikui paskirdamas po medį, ir po derliaus mums keturiems vaikams atsiųsdamas po siuntinėlių su parašytais žodžiais: „Kad jums visados il-

gesiu kvėpēt Joniškio laukai, tėvų sodyba!“

Jau keturiasdešimt septintieji metai, kai su vėju kasdien mintimis lekiu į Joniškį, išgyvendamas ilgesį ir graudulį, kas pavasarį tikėdamas pasisveikinti su pempų „Gyvi... gyvi...“, atsisveikinti su išskrendančiomis „Gir...gar...“ žąsimis. Nerimastį spaudžia nežinia, kiek dar kartų pempės atskris ir išskris, kiek metų ilgesys į tėviškę keliaus.

Bet kai ateina Angelų Sargų atlydai, kai išgirstu tėvynainių Vytauto Ripskio ir Juozo Vaineikio raginimus susirinkti joniškių būryje, aš lyg ir vėją pralenkdamas strėlę lekiu į Joniškį.

Bendravardis tėvynainis Vytautas Adomaitis, visus kviesdamas atvykti į Joniškį, nurodo kelio tiesumą ir primena istorinius metus. Jis rašo: Pasukite savo automobilį nuo Šiaulių Latvijos link ir jūs neišvengiamai tiesiu it styga asfaltuotu keliu priartėsite prie Šiaurės Lietuvos lygumų. Tai Joniškio kraštas.

Joniškėčiai prieš dvejus metus atšventė savo miesto 700 metų jubiliejų. 1289 metais pirmą kartą rašytiniuose šaltiniuose paminima Sidabrė. Tai dabartinio Joniškio miesto ištakos, pirmoji gyvenvietė. Amžių bėgyje mūsų miestas pergyveno ne vieną klestėjimo ir smukimo laikmetį. Keitėsi kartos, papročiai, kultūra. Keitėsi ir miesto pavadinimas. Pagoniškosios ir krikščioniškosios kultūrų sandaroje Sidabrę pakeitė Joniškis, kurio vardas pirmą kartą minimas 1526 metais.

Sidabrė-žiemgalių pilis ir gyvenvietė, prie kurios sienų ne kartą susikryžiuvo šeiminių žiemgalių ir priešų kalavijai ir tuos įvykius aprašo eiluojuoju Livonijos kronika. Sidabrės pilis – paskutinė žiemgalių išsivaduojamosios kovos tvirtovė. Kalavijuotųjų riteriai, neįstengę paimti pilies teriojo kraštą ir tik 1290 metų žiemą privertę pasitraukti bado iškankintus paskutiniuosius žiemgalių gynybes. O trauktis nebebuvo kur. Dešimtys tūkstančių žiemgalių, persikelusių per Mūšą, prieglobstį rado Lietuvoje.

Kovų išvarginta žemė keliems šimtmečiams tapo dyka ir tik XVI amžiaus pradžioje buvusių gyvenviečių vietose atgija gyvenimas. 1523 metais Vilniaus vyskupas Jonas, vizituodamas

senosios Sidabrės žemes, randa įsikūrusias lietuvių gyvenvietes, kurių žmonės tebe-garbino senuosius dievus. Vyskupo nurodymu pastatoma bažnyčia, o 1526 metais, kaip mums žinoma iš rašytinių šaltinių, ši vieta vyskupo garbei jau vadinama Joniškium.

1529-1541 metais galutinai nustačius Lietuvos-Livonijos sieną, miestelis ėmė intensyviau vystytis, tapo tipiška prekybininkų ir amatininkų gyvenvietė. Kad Joniškis sparčiai augo, rodo ir tai, jog jau 1530 metais įsteigta parapijos mokykla, kas buvo retas reiškinys to meto Lietuvos miestuose. 1616 metais karalius Zigmantas Vaza Joniškio gyventojams suteikė Magdeburgo privilegiją, tuo suteikdamas Joniškiumi naują juridinį ir ekonominį miesto statusą. 1638-1640 metais čia buvo 179 karčiamos, 30 amatininkų, kepečių ir krautuvininkų. Miestui priklausė 78 valakai žemės. 1639 metais joniškėčiams priklausė 175 gyvenamieji namai, tuo tarpu Šiaulių miestiečiams – 120 namų, Žagarės – 110, Radviliškio – 40. XVII amžiaus viduryje Joniškis tapo vienu didžiausių Šiaurės Lietuvos miestų. Tai buvo miesto klestėjimo metas.

Joniškėčiai Chicagoje kasmet minėdami tėviškę švęstus Angelų Sargų atlydus, aukoja spaudai, 3000 dol. paaukoko Jaunimo centrui, 2000 dol. Lietuvos Fondui ir kt. Kai pernai buvo atstatytas Joniškio Nepriklausomybės paminklas, joniškių sambūris Chicagoje stambiai parėmė. Dabar Joniškioje švenčiama dail. Adomo Varno diena ir įsteigta jo vardo kultūrinė 2000 rubl. premija, skiriama tautodailininkams. Šiais metais premijos fondatorius Juozas Vaineikis. Jis ir Vytautas Ripskis rūpinasi, kad tokią premiją aukotų užsienyje gyvenantys tėvynainiai. Keista, kodėl dail. A. Varno diena skirtas spalio mėnesio vidury, o ne pradžioje, kada švenčiami tradiciniai Angelų Sargų atlydai?

Vanda Šalkauskienė, Joniškio Kultūros rūmų režisierė, rašo, kad nuo 1989 metų tapo tradicija kiekvienais metais spalio 13 d. rengti Adomo Varno dieną. Ta proga išleidžiamas Joniškio laikraščio puslapis, skirtas Varno asmenybei. Prieš dvejus metus atidengtas bareljefas prie namo, kuriame gyveno dailininkas ir ten pat pašventintas pastatytas kryžius. Jis padarytas remiantis Varno nuotrauka, kurioje buvo nufotografuotas Joniškioje stovėjęs kryžius. Taip pat buvo pasodintas ažuoliukas prie dailininko motinos ir tėvo kapo.

Spalio 13 d. Joniškioje bus paminėta 375 metų sukaktis, kai miestas gavo Magdeburgo privilegijas. Pirmą kartą Joniškis pasipuoš savo herbui.

IŠSAUGOKIME MŪSŲ ORGANIZACIJŲ ARCHYVUS

Philadelphijoje esantis Balch institutas (The Balch Institute for Ethnic Studies) šiuo metu vykdo įvairių tautinių grupių, jų tarpe ir lietuvių, archyvinės medžiagos rinkimo bei gelbėjimo vaju Philadelphia ir jos kaimyninėse apylinkėse (Delaware Valley Regional Ethnic Archives Project). Balch institutas, tai savitovus, nepriklausantis jokiai organizacijai, archyvinis vienetas, turįs savo biblioteką ir etnografinį muziejų sukauptosios archyvinės informacijos dalinimuisi. **Institutas naudoja OCLC sistemą ir kompiuterizuotas katalogas yra prieinamas tiek Amerikos, tiek pasaulio bibliotekoms, turinčioms priemonės įsijungti į OCLC tinklą.** Šiuo savo projektu institutas rūpinasi išsaugoti nuo sunykimo etninių organizacijų raštus bei dokumentus, nes juose atsispindi emigrantų veiklos istorija ir įnašas į bendrą Amerikos gyvenimą.

Daugumas šio laikraščio skaitytojų priklauso garbingoms, ilgą laiką veikusioms organizacijoms, sambūriams, draugijoms ir turi savo namuose sukaupę archyvinės medžiagos, kuri tik užima vietą, renka dulkes ir nebeįdomia. Todėl gal ne vienam kyla klausimas, kas

galėtų perimti tuos kruopščiai per daugelį metų renkamus raštus. Balch institutas kaip tik tokia medžiaga domisi ir prašo neišmesti, bet perduoti ju global. Visi tie raštai bus laikomi specialiose patalpose, apsaugoti nuo ardančio laiko įtakos. Sukataloguota archyvinė medžiaga bus lengvai prieinama ir naudinga istorikams, mokslininkams, organizacijų nariams ir visuomenei.

Pavieniai asmenys ir organizacijos, turinčios suvažiavimų, susirinkimų protokolus, įstatus, susirašėjimo bylas, programų knygeles, aplinkraščius, narių korteles, plakatus, gaidas, nuotraukas ir panašiai, yra kviečiami pasinaudoti šiuo archyvinės medžiagos rinkimo vėjumi ir kreiptis į institutą paduoti adresu: Ms. Margo Szabunia, The Balch Institute for Ethnic Studies, 18 South Seventh Street, Philadelphia, PA 19106, telefonas 215-925-8090.

Sng.

KOMPIUTERIS PRIEŠ GAUJĄ

Cook apskrityje naujai sudarytu kompiuteriu bus sujungta Chicago ir priemiestiai, padedant vesti kovą prieš kriminalines gaujas.

A.†A.

BRONIUI BLINSTRUBUI

mirus, jo žmoną EUGENIJĄ, sūnus RIMANTĄ ir ARŪNĄ su šeimomis, dukrą, seselę MILDĄ SSC ir kitus gimines nuoširdžiai užjaučiame

Danutė Stankaitytė
Vlada ir Alfonsas Pargauskai
Dalia ir Liudas Stankaičiai
Ona ir Juozas Baužiai

A.†A.

BRONIUI BLINSTRUBUI

mirus, žmonai EUGENIJAI, dukrai Seselei MILDAI, S.S.C., sūnams RIMANTUI ir ARŪNUI su šeimomis, broliui TEODORUI su šeima ir kitiems artimiesiems reiškiamo nuoširdžią užjaučiant.

Elena ir Paulius Leonai

A.†A. ŽIVILEI

iškeliavus Amžinybėn, tėvus DANUTĘ ir VIKTORĄ BILAIŠIUS, vyrą WAYNE, seseris DALIĄ ir VILIJĄ su šeima nuoširdžiai užjaučiame ir kartu liūdime.

Santara-Šviesa,
Metmenys ir
A. Mackaus knygų leidimo fondas

Netekus Tavo mylimos sesutės

ŽIVILĖS,

liūdim kartu su Tavim, DALIA.

Lionė ir Andrius Kazlauskai

Denver, Co.

Mylimai Sesutei

ŽIVILEI

Amžinybėn išėjus, Tave, miela DALIA, ir artimuosius užjaučiame ir dalinamės skausmu.

Rita ir Vida

P A D Ė K A

A.†A.

VERONIKAI GESAITIENEI

mirus šių metų rugpjūčio 11 d., noriu padėkoti visiems atsilankiusiems šermentyse ir laidotuviuose. Ypatingai dėkoju Švč. M. Marijos Nekalto Prasidėjimo parapijos bažnyčios kun. Kireliui už šv. Mišias ir pamokslą bei apeigas kapinėse, už gėles, karstanešiams, visiems, kurie aukoję šv. Mišioms ir laidotuvių dir. Gaidas-Daimid.

Tegul Dievas bus su Jumis!

Antanas Vaičiulis

A.†A.

Prof. JŪRAI GELAŽIŪTEI VASILIAUSKIENEI

mirus, jos vyrui prof. EDMUNDUI, dukrai LORAI, sūnams: dr. ERIKUI, PAULIUI ir TOMUI, tėvui BRONIUI GELAŽIUI, LB Marquette Parko apylinkės valdybos sekretoriui, ir broliui AUDRONIUI su šeima nuoširdžią užjaučiant reiškia

LB Marquette Parko
apylinkės valdyba

GAIDAS—DAIMID

E U D E I K I S

TRYŠ MODERNIŠKOS KOPLYČIOS
PATARNAUJA IR CHICAGO PRIEMIESČIUOSE
4330-34 S. California Avenue
Telefonai — (1-312) 523-0440 ir (1-312) 523-9852

4605-07 South Hermitage Avenue
Telefonas — (1-312) 927-1741-1

4348 S. California Avenue
Telefonas — (1-312) 523-0440

STEPONAS C. LACK IR SŪNŪS

Laidotuvių direktoriai nuo 1916 metų praneša
kad atidarė naujus laidotuvių namus

6541 S. KEDZIE
Marquette Parke

Kiti S. C. Lack laidotuvių namai:
11028 Southwest Hwy. * Palos Hills
9236 S. Roberts Rd. * Hickory Hills
2424 W. 69 St. * Chicago

Visų telefonas: 708-974-4410

PETKUS IR SŪNUS MARQUETTE FUNERAL HOMES, LTD.

Marquette Funeral Home
2533 West 71st Street
Chicago, Illinois 60629
1-(312)-476-2345

Hills Funeral Home
10201 South Roberts Road
Palos Hills, Illinois 60465
708-430-4455

Petkus Funeral Home
1410 South 50th Avenue
Cicero, Illinois 60650
708-863-2108

Petkus-Butkus Funeral Home
1446 South 50th Avenue
Cicero, Illinois 60650
708-652-1003

Visus laidotuvių namus galite pasiekti
skambindami 1-(312)-476-2345

ANTHONY B. PETKUS
DONALD A. PETKUS

DONALD M. PETKUS

TAUTOS ŠVENTĖ

(Atkelta iš 3 psl)
vai savo moksliniais laimėjimais.

Per daugelį metų mes apšildavom minėjimų sales vienas kitą ramindami, kad, jeigu jau mums ir neteks savomis akimis pamatyti laisvos Lietuvos, tai vis dėlto tauta ištvers ir ją pamatys priaugančių kartų vaikai. Dar vos prieš kelias savaites prezidentas Landsbergis drąsino tautą nepalūžti, nes laisvės kova dar gali ilgai užsitiesti ir gali pareikalauti dar daug aukų. O kas tikėjo, kad įvyks stebuklas greičiau, negu jis ir mes visi spėjome.

Jau daugelis seniai atšventė savo amžiaus auksinę sukaktį. Daugelis jau atšventė ir deimanto jubiliejų ir jau skubiai artinasi prie kažkokio brangiesio metalo. Bet šiandien ir visi tie galime drąsiai tikėti, kad dar ir mes pamatysime laisvą žemdirbių puikiomis sodybomis nusėtą šalį. Aplankysime sodybas, išpuoštas rūtų darželiais. Ir Lietuvos brolis artojas dar įrems arklą į nuosavos žemės dirvą, išvays vešlias vagas, bers derlingo grūdo sėklą. Ir visos Dainavos padangę drebins laisvų lietuvių laisva daina.

